

Arrest

nr. 282 104 van 19 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 24 oktober 2022 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 7 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 maart 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) Z(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 20 jaar oud te zijn, etnisch Tadzjiek te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Drekalani, een dorp in het district Nijrab van de Afghaanse provincie Kapisa, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan bent u tot de zesde graad naar school geweest. U heeft nooit gewerkt in Afghanistan. U bent verloofd met P(...), de dochter van uw tante langs vaderszijde. Uw beide ouders leven nog en wonen op heden nog in het dorp samen met uw ongehuwde zus en jongere broer. Uw oudere broer, N(...), is vermist en uw andere zus is gehuwd.

Uw problemen begonnen omwille van het werk dat uw broer N(...) deed. Hij zat in het leger. Elke zes maanden of om het jaar kwam hij naar huis tijdens zijn verlof. Toen N(...) op een dag reeds een viertal dagen thuis was zag uw moeder, rond 22:30, iemand verdacht in de tuin. Op dat moment lag iedereen, op uw broer N(...) en uw moeder na, te slapen. Uw moeder riep N(...) en vroeg hem om te gaan kijken. Toen N(...) ging kijken werd hij meegenomen door de taliban. Uw moeder zag dit en viel onmiddellijk flauw. Wat later werd de vrouw van N(...) wakker en ze merkte op dat hij niet naast haar lag. Ze ging toen kijken en zag uw moeder buiten bewustzijn in de tuin liggen. Vervolgens kwam uw schoonzus u wakker maken en u ging mee naar buiten waar uw moeder lag. U deed wat water op haar gezicht en voeten en bracht ze naar binnen. Dertig minuten later kwam uw moeder weer bij bewustzijn. Uw moeder vertelde toen wat gebeurd was en dat N(...) meegenomen was. Toen u dit hoorde geraakte u ook buiten bewustzijn. Erna stelde u vragen aan uw moeder en ze zei dat u het huis niet mocht verlaten omdat jullie moesten weten wie die mensen, de personen die N(...) meegenomen hadden, waren. De ochtend erop werd u naar het huis van uw paternale tante gestuurd en u bleef daar een nacht. Toen u de ochtend erna wilde terugkeren naar huis zei uw moeder dat het niet kon. Ze vertelde dat de taliban 's nachts langsgekomen waren en dat ze gezegd hadden dat N(...) ontsnapt was van hen. Ze vroegen toen naar N(...) en u. Uw moeder had toen tegen de taliban gezegd dat u en N(...) meegenomen waren door hen. De taliban wilden u omdat ze bang waren dat u de overheid zou vervoegen zodat u wraak kon nemen op hen. U verklaarde dat de taliban correct waren in hun redenering. U was inderdaad van plan om de overheid te vervoegen zodat u wraak kon nemen op de taliban. Omdat de taliban u wilden ontvoeren besloot uw moeder dat u het land moest verlaten wat u vervolgens deed. Na uw vertrek kwamen de taliban, na de overname van Afghanistan, nog eens langs bij u thuis. Ze vroegen waar u was en uw moeder gaf aan dat ze N(...) en u meegenomen hadden. Ze zei tegen de taliban dat ze haar met rust moeten laten en als ze nog een ander probleem hebben met haar ze het moeten zeggen. Daarna heeft uw moeder geen problemen meer gekend met de taliban.

U verliet Afghanistan in de zesde maand van het jaar 1399 (Augustus – September 2020). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 5 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal kopieën): Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, de taskara van uw broer, de bankkaart van uw broer, de leger ID-kaart van uw broer, een certificaat van uw broer en foto's van uw broer in het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, werd vastgesteld dat u niet goed hoort aan de linkerkant. Bijgevolg werd de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud aan uw rechterkant geplaatst en u werd erop gewezen dat wanneer iets niet duidelijk was u dit moest zeggen. Na de introductie en op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 2, 3, 22) waardoor kan aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen. Het persoonlijk onderhoud kon op een normale wijze verlopen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u erg weinig kon vertellen over het werk van uw broer N(...) bij het nationale leger. Dit is een merkwaardige vaststelling aangezien verwacht kan worden dat u meer interesse vertoont zou hebben in het werk dat hij deed voor het Afghaanse nationale leger. Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat uw problemen er gekomen zijn omwille van het werk dat uw broer deed. Zo denkt u dat hij zes jaar of misschien meer dan zes jaar voor het nationale leger heeft gewerkt (CGVS, p. 11). Wat zijn rang was, waar hij precies gestationeerd was, welk wapen hij had en wat zijn taken waren weet u niet. Dat u dit allemaal niet weet is zeer onlogisch aangezien u verklaarde dat hij in hetzelfde huis als u woonde (CGVS, p. 12). U weet evenmin wie zijn commandant was (CGVS, p.21). Er kan nochtans verwacht worden dat over dit soort zaken gesproken zou worden wanneer uw broer thuis was. Redelijkerwijze kan men veronderstellen dat het werk van uw broer, gezien de toenmalige volatiele veiligheidssituatie in een land zoals Afghanistan, toch een onderwerp is dat meermaals aan bod zou komen. Zo verklaarde u zelf dat N(...) over zijn werk sprak met uw moeder en zijn vrouw, uw schoonzus, waardoor u zeker de mogelijkheid had om extra informatie over zijn werk te verkrijgen (CGVS, p. 12). Dat u geen interesse vertoonde in het werk van uw broer is trouwens weinig logisch aangezien uzelf geen bezigheden had in Afghanistan. Zo werkte u niet en u ging sinds de zesde graad niet langer naar school (CGVS, p. 8). Het spreekt bijgevolg voor zich dat u meer dan voldoende tijd had om te spreken met uw broer wanneer hij thuis was. Het zou ook niet onlogisch zijn mocht u met hem gesproken hebben over zijn job omdat dit werk misschien ook wel iets voor u geweest kon zijn. Zo verklaarde u toentertijd zelfs bereid te zijn om het leger te vervoegen zodat u wraak kon nemen op de taliban nadat uw broer verdwenen was (CGVS, p. 18). Dit is eveneens een merkwaardige vaststelling aangezien u eigenlijk niks kon vertellen over de inhoud van het werk.

Om te bewijzen dat uw broer N(...) voor het leger actief was legde u verschillende kopieën van documenten neer (Administratief dossier – Groene map, stuk 5 & 6). U dient er echter op gewezen te worden dat in het licht van bovenstaande observatie documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Daarnaast kon u ook geen foto's neerleggen van u en uw broer tezamen (CGVS, p. 4). Los van de taskara, wat an sich weinig betrouwbaar is door het feit dat het een kopie betreft en de hoge graad van corruptie en documentenfraude in Afghanistan (zie supra), kan u dus niet aantonen dat u werkelijk verwant bent aan N(...). Uw verklaringen zijn hiervoor immers ontoereikend.

De vaststelling dat u amper iets kan zeggen over het werk van uw broer N(...) voor het nationale leger doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn profiel. Dit heeft als gevolg dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw relaas aangezien uw problemen er, volgens uw verklaringen, onlosmakelijk mee verbonden zijn. Los van het voorgaande zijn er echter nog verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zetten.

Zo is het erg onlogisch dat u bij DVZ, op 3 januari 2021, te verstaan gaf dat er een aanval op uw huis was, uitgevoerd door de taliban, waarbij uw broer opgepakt en meegenomen werd (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Er kwam echter tijdens uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud naar voren dat de taliban uw broer meenamen toen hij in de tuin van jullie huis was (CGVS, p. 16). Van een aanval op uw huis was helemaal geen sprake, dit verklaarde u trouwens zelf ook (CGVS, p. 15). Waarom u aangaf bij DVZ dat er sprake was van een aanval op uw huis is onduidelijk. Er kan immers verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over dergelijke traumatische gebeurtenis. Temeer u ook verklaarde zelf thuis te zijn op dat moment (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 15). Dat u daar niet in slaagt is weinig doorleefd. Bovendien mag het ook vreemd heten dat u niet weet hoeveel personen er in jullie tuin aanwezig waren om uw broer te ontvoeren. Op deze vraag antwoordt u laconiek dat u het niet weet omdat u het niet met uw eigen ogen gezien heeft (CGVS, p.17). Aangezien uw moeder de ontvoering van uw broer wel voor haar ogen zag gebeuren lijkt het echter niet meer dan normaal dat u hier toch geïnformeerd zou naar hebben, al was het maar om een idee te hebben van de door de taliban ingezette mankracht en hoe ze uw broer ontvoerden, u heeft het immers over 'ze vielen hem allemaal tegelijk aan'. Dat u zo weinig geïnteresseerd blijkt in hoe de ontvoering er juist aan toe ging is zo onwaarschijnlijk dat het afdoet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk wat er uiteindelijk met N(...) gebeurd is. Het houdt immers geen steek dat uw familie niks meer vernomen zou hebben van N(...) terwijl hij klaarblijkelijk wel ontsnapt is van de taliban. Het raakt ook kant noch wal dat de taliban zouden verzinnen dat N(...) ontsnapt is van hen (CGVS, p. 15, 18). Er kan gelet op uw verklaringen vanuit gegaan worden dat N(...) nog leeft en op de één of andere manier contact genomen zou hebben met zijn familie, in casu quod non.

Verder is het ook onduidelijk waarom u, na de verdwijning van uw broer, de volgende ochtend naar het huis van uw tante langs vaderszijde gestuurd werd (CGVS, p. 15). Zo bent u er niet in geslaagd om een eenduidig en logisch antwoord te geven op de vraag waarom u naar uw tante gestuurd werd. Zo verklaarde u eerst dat u naar uw tante gestuurd werd zodat uw moeder in de tussentijd kon ontdekken wie uw broer N(...) meegenomen had (CGVS, p. 17). Kort erna sprak u zichzelf tegen door aan te geven dat het zeer duidelijk was wie uw broer meegenomen had, namelijk de taliban. Zo werkte uw broer voor de overheid en verder hadden jullie geen vijandigheden met dorpelingen (CGVS, p. 18). Dat u dus naar uw tante gestuurd werd zodat uw moeder kon achterhalen wie uw broer meegenomen had is strijdig met uw eerdere verklaring. Later, toen u nogmaals gevraagd werd waarom u naar uw tante gestuurd werd, gaf u te verstaan dat u van uw moeder bij uw tante moest blijven. Dit omdat uw broer de volgende dag ging terugkomen en zou vertellen door wie hij meegenomen was – alweer een uiterst vreemde verklaring-; als hij niet terugkwam ging u moeten blijven leven in het huis van uw tante (CGVS, p. 18). Dat deze verklaring van u weerom weinig steek houdt hoeft geen betoog. Zo is het nog steeds volstrekt onduidelijk waarom u werkelijk naar uw tante moest gaan. Uw al dan niet aanwezigheid thuis ging toch geen impact hebben op de keuze van uw broer om al dan niet terug te keren naar huis. Hoe kon uw moeder trouwens weten dat N(...) de volgende dag ging terugkeren. Op dat moment was er namelijk nog geen enkele indicatie dat N(...) was kunnen ontsnappen. Uw verklaringen zijn bijzonder warrig op dat punt. Dat u niet thuis was maar bij uw tante verbleef bleek een gelukkig toeval te zijn aangezien de taliban die ene nacht bij u thuis langskwamen en op zoek waren naar u (CGVS, p. 15). Temeer er op voorhand ook geen duidelijk reden was om te vermoeden dat de taliban ook achter u zouden aankomen. Zo vormde u geen enkele bedreiging voor hen. U was namelijk werkloos en spendeerde uw dagen gewoon thuis in Afghanistan (CGVS, p. 8). Dat u er niet in slaagt duidelijk uiteen te zetten waarom u naar uw tante gestuurd werd is erg weinig doorleefd. Voorgaande vaststelling doet vermoeden dat de feiten niet gelopen zijn zoals u ze beschrijft.

Het is bovendien erg onlogisch dat uw vader geen enkele keer naar voren kwam in uw relaas. Zo werd uw vader blijkbaar niet betrokken bij het probleem. Het was uw moeder die alles deed en besloot wat er moest gebeuren. Dit alles is echter zeer ongewoon binnen de patriarchale samenleving in Afghanistan. Er kan immers verwacht worden dat uw vader de eerste zou zijn die ingelicht wordt wanneer uw broer N(...) ontvoerd werd. Dat u er echter niet aan dacht om uw vader in te lichten over de ontvoering van uw broer raakt kant noch wal (CGVS, p. 17). U zag uw vader de laatste keer toen hij de avond voor de ontvoering van uw broer naar uw paternale oom ging. Dat u uw vader ook niet meer gezien hebt voor uw vertrek houdt eveneens weinig steek (CGVS, p. 17). Dat u op een dergelijke korte tijd uw vertrek kon regelen is eveneens weinig overtuigend. Dat uw moeder, en dus niet uw vader, de malik ingelicht had na uw vertrek is weerom onlogisch (CGVS, p. 19). Opnieuw kan verwacht worden dat zoiets zou gebeuren door de man in de Afghaanse samenleving, zijnde uw vader. Bovendien dient uw vader toch ook te weten gekomen zijn wat er allemaal gebeurd was in de tijd dat hij bij uw maternale oom zat. Dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader echt geen enkele rol van betekenis speelde, noch voor en noch na uw vertrek, past niet binnen de door u geschetste context. Temeer bleek dat uw vader nog leefde en actief was als landbouwer wat erop wijst dat hij mentaal en fysiek nog in staat was om wel degelijk een rol van betekenis te spelen (CGVS, p. 10, 11). Het houdt ook weinig steek dat de taliban nooit met uw vader gesproken hebben (CGVS, p. 19). Dat de taliban wel met uw moeder spraken toen ze, na de overname van Afghanistan, langskwamen bij u thuis is weinig aannemelijk (CGVS, p. 19). Er kan verwacht worden dat de taliban zouden spreken met uw vader en niet met een vrouw, iemand die wellicht als minder aanspreekbaar gezien wordt door hen in de Afghaanse maatschappij. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat uw verklaringen niet passen binnen de door u geschetste context wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Dat uw familie na uw vertrek nog maar één keer benaderd werd door de taliban is een merkwaardige vaststelling. Uw familie stelt het momenteel zelfs goed (CGVS, p.14). Zo kan er eerst en vooral verwacht worden, mochten de door u verklaarde feiten overeenstemmen met de werkelijkheid, dat de taliban niet gedurende een lange periode zouden wachten, met name tot na de val van de toenmalige overheid om opnieuw langs te komen bij u thuis (CGVS, p. 19). Zo was het blijkbaar geen probleem voor de taliban om tweemaal langs te komen bij u thuis op twee dagen tijd (CGVS, p. 18). U hebt Afghanistan verlaten in de zesde maand van 1399 wat overeenstemt met september 2020 (CGVS, p. 13). Dat de taliban bijna één

jaar gewacht zouden hebben, tot de overname van Afghanistan in augustus 2021, om opnieuw langs te komen bij u thuis is bijgevolg weinig aannemelijk. Zo kreeg u wel heel erg veel tijd om uw vertrek geregeld te krijgen, of om het leger te vervoegen mocht u dat gewenst hebben (CGVS, p. 18). Dat uw familie verder ook geen problemen meer gekend heeft is ook enigszins onlogisch gelet op het beweerde profiel van uw broer en het feit dat u bent kunnen ontkomen van de taliban (CGVS, p. 19). Er kan immers verwacht worden dat uw familie onder de negatieve aandacht van de taliban zouden staan gelet op de voorgeschiedenis die er is tussen uw familie en de taliban. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve moet u er op gewezen worden dat u er evenmin in geslaagd bent om een duidelijk zicht te bieden op uw leven in Afghanistan. Zo verklaarde u negentien jaar te zijn toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 18). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud nooit gewerkt te hebben in Afghanistan wat an sich al zeer onlogisch is. Zo ging u al niet meer naar school sinds de zesde graad waarna u werkloos was. Dat u echter hele dagen thuis bleef en uw dagen spendeerde door te slapen en met andere kinderen te spelen op straat is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 8). Er kan immers verwacht worden dat u mee zou helpen met het ondersteunen van uw familie toen u niet langer naar school ging. U verklaarde trouwens bij de DVZ dat u af en toe werkte in een steengroeve (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 12). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring tegenstrijdig is met uw bewering nooit gewerkt te hebben in Afghanistan. Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u verklaarde dit nooit gezegd te hebben (CGVS, p. 9). Het spreekt echter voor zich dat deze verklaring niet aanvaard kan worden als afdoende aangezien u ondertekend hebt dat uw vermelde inlichtingen oprecht waren (Administratief dossier – Verklaring DVZ, laatste pagina). Het is volstrekt onduidelijk waarom u over dergelijk iets zou liegen. Niettemin dient gesteld te worden dat deze vaststelling uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt.

Verder riep uw advocaat ook in dat u bij terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban omdat u aanzien zal worden als verwesterd (CGVS, p. 22-23). Vooreerst dient hierover gesteld te worden dat dit een vrees is die u zelf niet ingeroepen hebt en dus niet in concreto aangetoond hebt. Waar uw advocaat verwijst naar uw lang verblijf buiten Afghanistan in Europa moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat u een Facebookaccount hebt en daardoor verwesterd bent weet niet te overtuigen (CGVS, p. 23). Er zijn namelijk heel erg veel Afghanen binnen Afghanistan die een openbaar Facebookprofiel hebben. Dat u ook extra risico loopt om aanzien te worden als verwesterd omdat u jong bent weet evenmin te overtuigen (CGVS, p. 23). Zo bent u opgegroeid in Afghanistan en u bent pas weggegaan toen u negentien jaar was (CGVS, p. 5, 18). Er kan dus vanuit gegaan worden dat u zich nog perfect kan schikken naar de in Afghanistan bestaande wetten, regels en gebruiken.

Tot slot dient aangestipt te worden dat u verklaarde nooit eerder asiel gevraagd te hebben voor uw komst naar België (CGVS, p. 6). Er werd echter vastgesteld aan het begin van uw asielprocedure dat u maar liefst driemaal een VIB ingediend had voor uw komst naar België. Dit gebeurde in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk (Administratief dossier). Dat u daar telkens met de noorderzon vertrokken bent is echter weinig ernstig te noemen. Er kan immers verwacht worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land en de asielprocedure daar volledig doorlopen wordt. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw broer door de taliban meegenomen werd op de wijze die u beschrijft, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer, zagezegd een militair. En zelfs moest er al enig geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou de taliban het vooral op u gemunt hebben omdat ze vreesden dat u de toenmalige overheid zou vervoegen om op die manier wraak op hen te nemen, in casu quod non, dan nog maakt u hiermee geen enkele vrees aannemelijk, de toenmalige overheid bestaat niet meer want de taliban heeft de macht in het ganse land overgenomen en bijgevolg bent u logischerwijze geen belangrijk doelwit meer voor hen (CGVS, p.18, 21).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Ten eerste betreffen het allemaal fotokopieën waardoor er maar weinig bewijswaarde kan aan worden verleend. Verder is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara's van uw vader en broer staan los van de door u beweerde vrees. De door u neergelegde foto's zijn niet bij machte om aan te tonen dat de persoon die erop afgebeeld staat werkelijk uw broer is. Zo kon u zeer weinig vertellen over zijn werk bij het nationale leger wat zeer onlogisch is gelet op de door u geschetste context (zie supra). Het weet trouwens in het geheel niet te overtuigen dat uw familie op heden nog in het dorp zou kunnen leven mochten de taliban werkelijk een probleem kennen met uw familie. Met de bankkaart van uw, beweerde, broer kan u niet aantonen dat hij een militair was in het Afghaanse nationale leger. Aan het door u neergelegde certificaat dat uw broer verkregen zou hebben op zijn werk, bij het leger, kan eveneens geen geloof gehecht worden aangezien u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat hij een militair was. Dergelijke documenten zijn, en al zeker fotokopieën, gelet op de Afghaanse context niet betrouwbaar (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen

het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* een beoordelingsfout werd gemaakt.

Vooreerst betoogt verzoeker dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet onder meer, rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Hij wijst op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en de daaropvolgende beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om gedurende een periode geen nieuwe beslissingen meer te nemen. Hij stelt dat het CGVS thans opnieuw beslissingen neemt, doch zonder dat het beleid fundamenteel werd aangepast, en dat het CGVS zich slechts zeer beperkt heeft geschikt naar voormeld arrest van de Raad. Volgens verzoeker *“laat verwerende partij nog steeds na de bestreden beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze [te nemen]. Het heeft geen rekening gehouden met alle relevante feiten, noch met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Evenmin heeft het actief bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.”* Verzoeker meent dat er geen andere optie bestond dan de Raad zelf gedetailleerde informatie aan te reiken.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het vermeende gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. In dit verband betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing heeft genomen niettegenstaande dat UNHCR in de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022 van oordeel is dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève vast te stellen, geldt het omgekeerde niet, zo stelt verzoeker, die erop wijst dat UNHCR meent dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afgaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. Daarom heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker onderlijnt dat UNHCR meent dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers. Verzoeker betoogt dat volgens UNHCR de situatie in Afghanistan sinds de overname van de taliban in grote mate gekenmerkt is door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare rapporten en informatie over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, is UNHCR bezorgd dat de recente ontwikkelingen net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming leiden voor mensen die Afghanistan ontvluchten, zo haalt verzoeker aan. Voorts geeft verzoeker aan dat in het rapport van EASO van april 2022 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen gesteld wordt *“dat de omvang van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet volledig met zekerheid en duidelijkheid beoordeeld kan worden en dat de situatie nog steeds in ontwikkeling is, waardoor het in sommige gevallen bijzonder moeilijk is om een volledige en sluitende beoordeling te maken.”* Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal *“hier geenszins mee rekening gehouden, noch (...) verwezen naar het gebrek aan betrouwbare bronnen, laat staan gemotiveerd waarom [hij] van mening is dat besloten kon worden dat [hij] wél over voldoende informatie beschikt om deze richtlijnen niet te volgen.”* Vervolgens citeert verzoeker uit voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 en gaat hij wederom in op voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker verwijst verder naar, en citeert uit, een analyse door NANSSEN van 16 juni 2022 omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA in Afgaanse dossiers, waarin betoogd wordt dat het advies van UNHCR om alle beslissingen in Afgaanse dossier op te schorten zwaarder zou moeten wegen dan de richtlijnen van EUAA, aangezien die laatste richtlijnen op beperkte en inmiddels verouderde informatie zouden zijn gebaseerd en er sprake zou zijn van een zekere vooringsnemenheid bij de EU-lidstaten bij het ontwikkelen van deze richtlijnen.

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de commissaris-generaal. Hij vat de motieven van de bestreden beslissing samen en merkt vervolgens

op dat de commissaris-generaal zijn identiteit en nationaliteit niet in twijfel trekt. Verzoeker onderneemt als volgt een poging om de motieven aangaande zijn vluchtrelaas te weerleggen:

"i. Het werk van verzoekers broer N(...) en de neergelegde documenten

Verwerende partij verwijt verzoeker vooreerst een gebrek aan kennis over de tewerkstelling van zijn broer N(...) bij het nationale leger.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker nog jong was op het moment van de gebeurtenissen met zijn broer. Het is bijgevolg aannemelijk dat N(...) enkel over zijn werk zou spreken met zijn moeder en echtgenote, die hem als volwassenen beter konden begrijpen. Er dient ook gewezen worden op het grote leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn broer, namelijk een kleine tien jaar:

(...)

(CGVS, p. 11)

Het mag niet verbazen dat N(...) niet over zijn uiterst geheime activiteiten binnen het nationale leger zou spreken met zijn broertje, maar wel met volwassenen die het belang van geheimhouding konden begrijpen. Ook dient opgemerkt te worden dat N(...) slechts om de 6 maanden of om het jaar naar huis kwam, gedurende slechts een aantal dagen. Bijgevolg was het contact tussen verzoeker en zijn broer uiterst beperkt, wat eveneens het gebrek aan informatie kan rechtvaardigen.

Wel heeft verzoeker documenten neergelegd van zijn broer, die door verwerende partij eenvoudigweg opzijgeschoven worden omdat de authenticiteit ervan niet nagetrokken kan worden en deze documenten niet aantonen dat N(...) en verzoeker broers zijn. Toch heeft verzoeker voldaan aan zijn medewerkingsplicht en heeft hij zijn gebrek aan kennis over zijn broers activiteiten binnen het leger proberen op te vangen door documenten neer te leggen. Het betrof zelfs een hele reeks documenten, waaronder de leger-identiteitskaart van N(...), een certificaat en foto's van N(...) als soldaat. Deze documenten hadden moeten dienen als begin van bewijs, aangezien zij betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas – namelijk de tewerkstelling van zijn broer binnen het Afghaanse leger.

ii. De aanval op verzoekers huis – ontvoering van zijn broer

Verwerende partij stelt verder dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop zijn broer ontvoerd werd. Zo verklaarde hij op de DVZ dat er een aanval plaatsvond op het huis van de familie, terwijl hij op het CGVS vertelde dat zijn broer vanuit de tuin werd meegenomen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers op de DVZ voortdurend aangemaand worden om het kort te houden, waardoor verzoekers woordgebruik niet noodzakelijk letterlijk dient te worden genomen. Verzoeker verduidelijkte dit punt trouwens spontaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar hij opnieuw stelde dat er een aanval plaatsvond op het huis, om vervolgens uit te leggen dat het eigenlijk niet echt om een aanval ging, maar dat de ontvoering in de tuin plaatsvond:

(...)

(CGVS, p. 14)

Verder verwijt verwerende partij verzoeker een gebrek aan interesse aangaande het verloop van de ontvoering. Zo wist hij niet hoeveel mensen er betrokken waren bij de ontvoering van N(...). Hierbij gaat verwerende partij voorbij aan de uitgebreide verklaringen die verzoeker aflegde over het verloop van de ontvoering, zij het vanuit zijn eigen perspectief. Opnieuw dient rekening gehouden te worden met zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten en met de Afghaanse cultuur, waarin er niet openlijk over dergelijke dingen gecommuniceerd wordt en ouders hun kinderen steeds proberen te beschermen door de ernst van bepaalde gebeurtenissen achter te houden. Hoeveel mensen er aanwezig waren om zijn broer te ontvoeren is slechts bijkomstig ten opzichte van verzoekers concrete verklaringen over het verloop van de ontvoering. Zo vertelde hij dat hij gedurende een groot deel van het incident aan het slapen was, waarna hij door zijn schoonzus gewekt werd en ontdekte wat er gebeurd was (zie vrij relaas, CGVS, p. 15). Verzoeker vertelde vanuit zijn eigen leefwereld, en dat hij alle details van de ontvoering niet kent kan hem niet kwalijk genomen worden, gelet op het feit dat dit hem enkel op indirecte wijze kon verteld worden – rekening houdende met de beperkte communicatie over dergelijke dingen binnen Afghaanse families.

iii. Lot van N(...)

Verwerende partij stelt vervolgens dat het onduidelijk is wat er met N(...) is gebeurd en dat het geen steek houdt dat verzoekers familie niets meer vernomen zou hebben van hem, gelet op het feit dat hij klaarblijkelijk ontsnapt is van de Taliban.

Dat N(...) ontsnapt zou zijn weet verzoekers familie echter enkel omdat de Taliban dit verteld hebben – wat op zich al een indirecte bron is. Waar het voor verwerende partij kant noch wal raakt dat de Taliban zouden verzinnen dat N(...) ontsnapt is, geeft zij een rationele en Westerse uitleg aan het vaak irrationele handelen van de Taliban. Bovendien was verzoeker niet aanwezig op het moment dat de Taliban

langskwamen bij zijn familie, waardoor dit bezoek hem enkel verteld kon worden door zijn familie – nogmaals een indirecte bron.

Verzoeker volhardt in ieder geval in zijn verklaringen volgens dewelke hij geen nieuws meer heeft van zijn broer N(...) sinds het voorval. Waar verwerende partij er vanuit gaat dat N(...) nog leeft en contact genomen zou hebben met zijn familie, betreft dit louter een veronderstelling die niet rijmt met de werkelijkheid.

iv. Waarom verzoeker naar zijn tante gestuurd werd

Verwerende partij haalt verder een inconsistentie aan in verzoekers verklaringen betreffende de reden waarom hij naar zijn tante werd gestuurd na de ontvoering.

Verwerende partij stelt terecht dat verzoekers verklaringen verwarrend zijn op dit punt. Verzoeker wenst bij deze te verduidelijken wat hij bedoelde:

- Toen hij stelde dat zijn moeder kon ontdekken wie N(...) meegenomen had, bedoelde hij dat zij op dat moment niet met zekerheid wisten wie er achter de ontvoering zat. Waar verzoeker vervolgens stelde dat het duidelijk was dat de Taliban erachter zaten, bedoelde hij – zoals hij ook verklaarde – dat zij geen andere vijanden hadden en dat het dus hoogstwaarschijnlijk de Taliban waren die N(...) hadden ontvoerd (CGVS, p. 18). Dit betekent nog niet dat verzoekers familie zeker was dat de Taliban verantwoordelijk waren voor de ontvoering, maar dit leek wel de meest waarschijnlijke mogelijkheid.

- Waar verzoeker stelde dat zijn moeder tegen hem zei dat zijn broer de volgende dag zou terugkomen en dat hij daarom naar het huis van zijn tante moest gaan, dienen deze verklaringen gelezen te worden in samenhang met zijn verdere verklaringen: “Als hij niet terugkeerde naar huis moest ik blijven leven in het huis van mijn paternale tante” (CGVS, p. 18). Verzoekers moeder wist uiteraard niet of N(...) zou terugkomen de volgende dag, maar stelde dat verzoeker zou kunnen terugkeren naar huis indien het geval zou zijn. Indien niet, zou hij bij zijn tante blijven wonen. Verzoeker ontkent niet dat de notities van het persoonlijk onderhoud verwarrend zijn op dit punt.

Waar verwerende partij nog stelt dat er geen duidelijke reden was om te vermoeden dat de Taliban ook achter hem aan zouden komen omdat hij “geen enkele bedreiging” vormde voor hen, kan verzoeker verwerende partij niet volgen. De Taliban hadden net verzoekers broer ontvoerd, waardoor het toch zeker aannemelijk is dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor hen indien hij zich zou willen wreken. Familie en eer staan in Afghanistan centraal, waardoor het logisch is dat verzoeker – als oudste zoon nu zijn broer ontvoerd werd – iets zou moeten ondernemen om zijn broer te wreken. Het klopt dus niet dat verzoeker “geen enkele bedreiging” vormde voor de Taliban; het is, in tegendeel, volledig aannemelijk dat de Taliban ook verzoeker zouden moeten uitschakelen om gerust te zijn.

v. De rol van verzoekers vader in de gebeurtenissen

Verder acht verwerende partij onlogisch dat verzoekers vader geen enkele keer naar voren kwam in zijn relaas en dat het zijn moeder was die alles deed en besloot.

Wat dit betreft, vertelde verzoeker dat zijn vader op het moment van de gebeurtenissen afwezig was omdat hij een familielid ging bezoeken:

(...)

(CGVS, p. 17)

Verwerende partij heeft niet doorgevraagd over dit bezoek van zijn vader aan een familielid, noch heeft zij haar twijfels gedeeld met verzoeker op het moment van het interview, waardoor hij niet de kans kreeg om hier een bevredigende verklaring voor te geven. Er werd bijgevolg onvoldoende onderzoek gevoerd naar de redenen waarvoor verzoekers vader niet betrokken was bij het incident, waardoor er op basis van dit element niet besloten kan worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

vi. Wat betreft het feit dat de toenmalige overheid niet meer bestaat

Verwerende partij stelt ten slotte nog dat verzoeker geen belangrijk doelwit meer is voor de Taliban, aangezien de toenmalige overheid thans niet meer bestaat.

Dit klopt, maar neemt niet weg dat N(...) lid was van het nationaal leger en strijd voerde tegen de Taliban. Verzoeker zou, ook al zou hij de voormalige overheid niet kunnen vervoegen om dat deze niet meer bestaat, ook op persoonlijke wijze wraak kunnen nemen op de Taliban. Ook indien verzoeker geen wraak zou nemen, zou de Taliban hem kunnen viseren louter omwille van de activiteiten van zijn broer; het feit dat de toenmalige overheid nu niet meer bestaat doet er wat dit betreft niet toe.”

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij parafraseert de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing en meent dat de commissaris-generaal tot deze conclusies komt zonder hier verder onderzoek naar te hebben gevoerd, laat staan verzoeker de kans te hebben geboden dit verder toe te lichten. Hij verwijt de commissaris-generaal zich uitsluitend te baseren

op de interventie van zijn raadsman en de mogelijke elementen die daarbij werden aangehaald, zonder verdere vragen te stellen aan verzoeker zelf. Hij betoogt dat zijn raadsman onmogelijk het interview in zijn plaats kan afleggen en bijgevolg enkel suggesties kon doen van elementen die zouden kunnen wijzen op verwestering. Het was dan ook aan de verwerende partij om verzoeker hier vragen over te stellen teneinde een correct beeld te kunnen vormen van zijn verwestering, wat *in casu* niet gebeurd is, aldus verzoeker. Verzoeker meent verder dat in zijn hoofde, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en België wel degelijk sprake is van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering' die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben. Verzoeker verschaft een theoretische uitleg over het begrip 'verwestering', waarbij hij opmerkt dat een onderscheid kan worden gemaakt tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Hij stelt wat betreft zijn persoonlijke situatie het volgende:

"In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij Afghanistan reeds twee jaar verlaten heeft en sindsdien in contact is gekomen met zeer verschillende waarden en gebruiken, zowel onderweg naar België als in België zelf.

Ten tweede is er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van concrete elementen die maken dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd beschouwd en dus vervolgd dreigt te worden. Aangezien verzoeker hierover geen vragen gesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud en hij dus niet de kans kreeg deze elementen kenbaar te maken, kan hem niet verweten worden dat hij niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Zo heeft verzoeker werk gevonden in België, waardoor hij zich sterk geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij (stuk 3). Hij komt hierbij in contact met verschillende culturen en nationaliteiten, wat hem toelaat om nieuwe levensvisies te ontdekken en zijn eigen persoonlijkheid en ideeën te ontwikkelen. Verzoeker is zeer gehecht aan de vrijheid die er bestaat in België, en zou zich onmogelijk kunnen aanpassen aan de restrictieve tradities in het Afghanistan van vandaag.

Op basis van deze elementen kan er dus besloten worden dat verzoeker, op basis van zijn concrete en verregaande integratie en aanpassing in België, op een zekere manier als 'verwesterd' beschouwd kan worden in geval van terugkeer.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet in ieder geval herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet hierbij ook voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico als 'verwesterd' beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, 'Westerse' levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve shariaregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist in dat verband niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is, wat het risico omwille van verwestering nog verhoogt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Er kan dus wel degelijk in concreto aangetoond worden dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Had verzoeker de kans gehad om deze elementen te doen laten gelden tijdens het persoonlijk onderhoud, quod non, dan had verwerende partij tot de conclusie moeten komen dat er in hoofde van verzoeker voldoende individuele elementen aanwezig zijn om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen.”

Verzoeker gaat verder in op het risico op vervolging voor personen die als verwesterd beschouwd worden. Hij verwijst naar landeninformatie – waaronder de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR augustus 2018, het rapport *“Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over”* van Asyls november 2021 en het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021, waarin de bevindingen van het veldonderzoek van F. Stahlmann worden samengevat – en concludeert dat, zelfs reeds voor de machtsovername, er sprake is van een risicoprofiel voor “verwesterde” Afghanen, die worden geconfronteerd met geweld, discriminatie, bedreigingen, intra-familiaal geweld, rekrutering door gewapende groepen, enzovoort.

Verzoeker gaat vervolgens in op de toepasselijke vervolgingsgronden, te weten het behoren tot een specifieke sociale groep, religie of (toegeschreven) politieke overtuiging. Hij verwijst opnieuw naar het onderzoek van F. Stahlmann. Tevens verwijst hij naar de zaak *“Sufi en Elmi”* voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarin de vraag aan de orde was of van iemand redelijkerwijs kan worden verwacht zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften, waarmee hij een parallel ziet.

Verzoeker gaat dieper in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting waarmee Afghanen die terugkeren uit het buitenland dreigen te worden geconfronteerd. Hij betoogt dat zij als gevolg hiervan in een situatie van extreme materiële deprivatie kunnen belanden die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, *“waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is”*. Ter staving verwijst hij naar de vaststellingen in eerder geciteerde bronnen en in bijkomend aangehaalde bronnen. Verzoeker stelt dat in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter moet worden onderzocht in welke mate de discriminatie en stigmatisering van Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij meent niettemin dat louter op basis van de reeds beschikbare informatie kan worden vastgesteld dat hij dergelijke risico loopt.

Verzoeker vervolgt dat ook na de machtsovername door de taliban een *“redelijk en gegronnd vermoeden”* bestaat dat personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, zoals hijzelf, een *“reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikels 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet”* lopen. Hij citeert in dit verband uit de *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van UK Home Office van april 2022, het voormelde rapport van EUAA van april 2022, een eerder rapport van EUAA van januari 2022, een rapport van OSAR over Afghaanse risicoprofielen van 31 oktober 2021, en voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst op het verbod van de taliban op irreguliere immigratie en stelt dat de taliban in geval van terugkeer *“onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen verbleven heeft”*. Hij licht toe dat, indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afghaans paspoort zal zijn ofwel met een laissez-passer, hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Hij wijst op de verschillende door de taliban bemande controleposten die hij zal moeten passeren op zijn reis naar zijn regio van herkomst en benadrukt dat Afghanen streng worden gecontroleerd bij de checkpoints van de taliban, waarbij onder meer telefoons worden gecontroleerd op inhoud die wijst op verwestering. Verzoeker betoogt dat hij ook na terugkeer naar zijn dorp van herkomst een verhoogd risico zal lopen om als ‘verwesterd’ te worden beschouwd en verwijst in dit verband naar een rapport van EASO van december 2017. Hij merkt nog op dat de Raad in voormeld arrest van 31 maart 2022 stelt dat verscheidene rapporten aangeven dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. Verzoeker besluit als volgt:

“Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot het huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan dus redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van ‘verwestering’ nog steeds actueel en reëel is.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal desondanks geen enkel onderzoek heeft verricht naar “de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, maatschappelijke, religieuze, economische en taalkundige aanpassing en integratie in dit ontwikkelingsstadium van verzoeker”, noch de huidige Afghaanse context hierbij betrokken heeft en louter stelt dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen, zonder hier zelf een grondig of zorgvuldig onderzoek naar te voeren. Verzoeker herhaalt dat hem eerder de kans niet geboden werd zijn vervolgingsvrees in dit verband *in concreto* aannemelijk te maken. Hij citeert andermaal uit voormeld rapport van EUAA van april 2022 en voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 en voegt hieraan het volgende toe:

“Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook nog stelt dat “indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit gemeld zou zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden”, toont nogmaals aan hoe ernstig het gebrek aan een serieus en grondig onderzoek door verwerende partij is. In werkelijkheid bestaat er namelijk amper voldoende actuele informatie over de actuele risico's in geval van terugkeer uit Europa (!) sinds de machtsovername door de Taliban, wat natuurlijk beïnvloed wordt door het feit dat er eenvoudigweg nog geen (gedwongen noch vrijwillige) terugkeer heeft plaatsgevonden uit Europa.

De enige bekende terugkeercijfers hebben uitsluitend betrekking op Afghanen die uit een Afghaans buurland, voornamelijk Iran en Pakistan, zijn teruggekeerd. Er kan niet verondersteld worden dat uit de situatie van terugkeerders uit een van deze buurlanden kan blijken dat deze evenzeer van toepassing is op terugkeerders uit Europa of andere Westerse landen. Een dergelijke vergelijking kan allesbehalve tot serieuze conclusies leiden. Migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd hebben een traditioneel compleet verschillende betekenis dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus allesbehalve als ‘westers’ beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een ‘westers’ land en een terugkeer uit een buurland.

Zeker nu er als gevolg van de huidige situatie in Afghanistan amper nog grondig (veld)onderzoek en rapportering kan plaatsvinden, is de redenering van verwerende partij problematisch en getuigt deze van een weinig ernstige verschuiving van diens verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker om het verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken”.

In een vierde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker vat de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing samen en gaat in op hetgeen de Raad inzake de beoordeling van deze situatie heeft gesteld in voormeld arrest van 31 maart 2022, waaruit hij citeert. Niets in de bestreden beslissing wijst er volgens verzoeker op dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met deze bevindingen en een grondig en volledig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat “de huidige situatie overwegend kan toegeschreven worden aan de machtsovername door en opzettelijke of nalatige handelingen van de Taliban als actor in de zin van artikel 48/5, waardoor deze wel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet kan vallen”. Verzoeker zet in dit verband het volgende uiteen:

“Afghanistan staat sinds augustus 2021 volledig onder de controle van een islamitische groepering en heeft niet langer een functionerende centrale regering. Doordat de Taliban, een nota bene door de internationale gemeenschap bestempelde terroristische organisatie en met verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst, met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag niet officieel erkend door de internationale gemeenschap.

Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, worden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, al maanden geblokkeerd en werden meerdere financiële sancties uitgevaardigd op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021. Deze resolutie voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als Taliban-leden.

De dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking, is in de eerste plaats het gevolg van het nemen van sancties ten aanzien van de Afghaanse de-factoregering, en het stopzetten van internationale hulp, zoals ook in Sufi en Elmi het geval was.

Hoewel de internationale gemeenschap daarnaast wel inspanningen levert om humanitaire hulp te voorzien, wordt deze hulp ernstig belemmerd en schiet deze ruimschoots tekort.

Het gebrek aan zowel toegekende als effectief uitgekeerde humanitaire hulp, het bevroren van miljarden dollars aan tegoeden en andere financiële sancties zijn het rechtstreekse gevolg van de crisis die ontstaan is na de machtsovername door de feitelijke machthebbers.

Hieruit volgt dat de preciaire humanitaire situatie, met o.a. een acute hongersnood tot gevolg, als gevolg van een gebrek aan humanitaire hulp en een compleet ingestorte economie, veroorzaakt werd door het feit dat de Taliban de macht met geweld hebben overgenomen, na de democratisch verkozen Afghaanse regering omver te werpen, en door geen enkel land ter wereld officieel erkend wordt als de legitieme regering van Afghanistan."

Verzoeker bespreekt vervolgens de omvang van de humanitaire crisis in Afghanistan aan de hand van cijfers zoals aangereikt door onder meer het International Rescue Committee, het World Food Program, UNICEF, Save the Children en de Wereldbank.

Hierna stelt verzoeker dat op basis van de beschikbare informatie over de huidige situatie gesteld kan worden dat de machtsovername door de taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling kan beschouwd worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande preciaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de taliban, maar die sindsdien volledig ontspoord is, aldus verzoeker, die stelt dat de economie van het land pas na de machtsovername in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. Verzoeker gaat, onder verwijzing naar diverse bronnen, uitvoerig in op *"de belemmeringen en hindernissen die gepaard gaan met het toezeggen en het verschaffen van economische middelen en humanitaire hulp"* en betoogt dat de bijgebrachte informatie op gedetailleerde wijze aantoont dat deze belemmeringen en hindernissen *"veroorzaakt worden door de extreem instabiele situatie als gevolg van de financiële en monetaire sancties nadat de Taliban aan de macht gekomen zijn"*.

Verzoeker komt met betrekking tot de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan tot volgende conclusie:

"Uw Raad wees er in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 op dat er moest nagegaan worden of het feit dat de economische sancties van de internationale gemeenschap geen indicatie is dat de Taliban zich, als feitelijke regering, bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige preciaire socio-economische situatie.

Hoewel verwerende partij tot de conclusie komt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren, kan niet ontkend worden dat de situatie er sinds de machtsovername nog veel slechter aan toe is dan ervoor. Dat er volgens verwerende partij bijgevolg geenszins gesteld kan worden dat deze situatie veroorzaakt werd door het opzettelijk handelen van de Taliban en bijgevolg niet het gevolg is van het handelen of nalaten van actoren, strookt niet met de werkelijkheid en de oorzaken van de omvang van de huidige crisis.

Er kan namelijk geconcludeerd worden dat het internationale sanctieregime, dat aan de basis ligt van verregaande financieel-economische restricties en haar oorsprong vindt in het feit dat de Taliban door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en daardoor ook niet erkend wordt als legitieme Afghaanse regering, verregaande gevolgen kent op het vermogen om het hoofd te bieden aan de preciaire humanitaire en socio-economische situatie. Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict, van grote invloed is op de huidige preciaire situatie.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.

Dat er een combinatie van factoren aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, kan uiteraard niet ontkend worden, net zoals evenmin ontkend kan worden dat deze crisis zelf niet zo erg geweest zou zijn als er wél bereidheid had bestaan vanuit de internationale gemeenschap om de Afghaanse regering te hulp te schieten, als deze niet zelf de hele situatie ontwricht zou hebben door diens ondemocratisch en gewelddadig beleid.

Dat beleid van de Taliban bestaat namelijk uit een combinatie van beslissingen die ingegeven zijn door de extremistisch-religieuze ideologie van de Taliban. Volgens de International Federation of Red Cross And Red Crescent Societies wordt deze situatie o.m. gekenmerkt door minder (overheids)bescherming in het algemeen; beperkingen in verband met de participatie van vrouwen en minderheidsgroepen in het

professionele leven en het overheidsapparaat; Afghanen die op immense schaal ontheemd worden; het feit dat de structuren voor basisdiensten het afgelopen jaar aanzienlijk verstoord zijn, hetgeen nog gedeeltelijk verergerd werd door de terughoudendheid van sommige financiers van ontwikkelingshulp om de steun via de nieuwe autoriteiten te kanaliseren; het ontstaan van een enigszins parallelle structuur, waarin de lokale autoriteiten en actoren niet de belangrijkste drijvende krachten zijn, wat tot gevolg heeft dat de duurzaamheid van de gedane investeringen ondermijnd kunnen worden en de voordelen van decentralisatie en lokale beleidsbeslissingen belemmerd kunnen worden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat volgens UNDP de beperkingen op de werkgelegenheid van vrouwen de Afghaanse economie onmiddellijk 1 miljard dollar kunnen kosten, wat nog eens een daling van 5% van het BBP van het land tot gevolg heeft en dat vrouwen voordien meer dan 20% van de Afghaanse beroepsbevolking uitmaakten en vandaag de toegang tot het onderwijs en werk, laat staan politieke activiteiten, ontzegd worden.

Gelet op al het voorgaande, kan er dus wel degelijk redelijkerwijze aangenomen worden dat het, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.

In ieder geval ligt het niet aan de gedragingen van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van humanitaire hulp, die hoe dan ook tekortschiet – maar in de eerste plaats aan de gedragingen, handelingen of nalaten van de feitelijke Taliban-regering, die tot gevolg hebben dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden en tegelijkertijd niet zomaar kan geboden worden.

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme belangen van de Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie gegarandeerd kan worden of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

Daarbovenop is het feit dat de Taliban-regering door de internationale gemeenschap niet erkend wordt als rechtmatige en democratische Afghaanse machthebbers van groot belang bij het opleggen/opheffen van de sancties en het gebrekkige verlenen van humanitaire hulp. Een dergelijke erkenning lijkt vooralsnog niet meteen te zullen plaatsvinden, gezien de strikte voorwaarden die de internationale gemeenschap oplegt vooraleer er sprake kan zijn van een dergelijke erkenning, zoals o.a. de manier waarop de Taliban met vrouwenrechten omgaat, die vooralsnog niet al te veel goeds voorspelt.

Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precaire socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. Bijgevolg kan gesteld worden dat deze situatie, hoewel niet-uitsluitend, overwegend door de gedragingen van de Taliban als actor veroorzaakt wordt, waardoor deze onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, wat verwerende partij evenwel volledig heeft nagelaten te doen.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige precaire situatie.”

In een laatste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar zijn eerdere argumentatie inzake het gebrek aan een grondig, betrouwbaar en zorgvuldig onderzoek gebaseerd op afdoende objectieve landeninformatie. In dit verband citeert verzoeker uit voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 waarvan hij de conclusie algemeen van toepassing acht op zijn situatie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden loonfiches van verzoeker (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 20 oktober 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende landeninformatie waarnaar niet werd verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2017, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022. Tevens voegt de verwerende partij bij haar aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

2.2.2. Op 23 oktober 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- stuk 1: foto's van zijn broer N.;
- stuk 2: een document aangaande de verdwijning van N.;
- stuk 3: een toelating van N. om zijn familie te bezoeken;
- stuk 4: een bewijs van de moeilijkheden met betrekking tot de vertaling van de neergelegde documenten;
- stuk 5: loonfiches.

2.2.3. Ter terechtzitting van 24 oktober 2022 legt verzoeker de onder punt 2.2.2 vermelde aanvullende nota met stukken nogmaals neer en voegt hij daar blijkens de inventaris originele documenten uit Afghanistan bij (stuk 6).

2.2.4. Ter terechtzitting van 7 november 2022 toont verzoeker de originelen van enkele bijkomende stavingstukken. Teneinde zijn advocaat de gelegenheid te geven hiervan kennis te nemen en een aanvullende nota op te stellen, staat de voorzitter toe dat verzoeker middels een aanvullende nota na de zitting nog fotokopieën van deze stavingstukken bijbrengt. Op 8 november 2022 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij blijkens de inventaris fotokopieën voegt van volgende stukken waarvan de originelen reeds ter terechtzitting van 7 november 2022 werden getoond aan de voorzitter en de verwerende partij:

- stukken 1 en 2: enveloppen waarin de originele documenten verzoeker opgestuurd werden;
- stuk 3: de legerkaart van verzoekers broer N.;
- stuk 4: een opleidingscertificaat van N.;
- stuk 5: een document aangaande de hernieuwing van het contract van N. bij het leger;
- stuk 6: een document aangaande het verlof van N. bij het leger;
- stuk 7: de bankkaart van N.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof wordt gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees, nu (i) hij erg weinig kon vertellen over het werk van zijn broer N. bij het nationale leger, (ii) hij niet aantoont werkelijk verwant te zijn aan N., (iii) de vaststelling dat hij amper iets kan zeggen over het werk van zijn broer N. voor het nationale leger op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van diens profiel, met als gevolg dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn relaas aangezien zijn problemen er, volgens zijn verklaringen, onlosmakelijk mee verbonden zijn, (iv) onduidelijk is waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat er een aanval op zijn huis door de taliban was waarbij zijn broer opgepakt en meegenomen werd, terwijl van een aanval helemaal geen sprake was in zijn verklaringen afgelegd op het CGVS, (v) hij niet weet hoeveel personen er in de tuin aanwezig waren om zijn broer te ontvoeren, (vi) het volstrekt onduidelijk is wat er uiteindelijk met N. gebeurd is, (vii) het ook onduidelijk is waarom hij, na de verdwijning van zijn broer, de volgende ochtend naar het huis van zijn tante langs vaderszijde gestuurd werd, (viii) het bovendien er onlogisch is dat zijn vader geen enkele keer naar voren kwam in zijn relaas, (ix) het ook niet logisch is dat zijn familie na zijn vertrek nog maar één keer benaderd werd door de taliban en verder geen problemen meer gekend heeft, (x) hij er evenmin in geslaagd is om een duidelijk zicht te bieden op zijn leven in Afghanistan, (xi) wat betreft het door zijn advocaat ingeroepen risico om bij terugkeer te worden vervolgd door de taliban omdat hij aanzien zal worden als verwesterd, dient te worden vastgesteld dat hij dit zelf niet ingeroepen heeft en hij niet aangetoond heeft dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, (xii) hij verklaarde nooit eerder asiel aangevraagd te hebben voor zijn komst naar België, maar aan het begin van zijn asielprocedure werd vastgesteld dat hij maar liefst driemaal een verzoek om internationale bescherming ingediend had voor zijn komst naar België, (xiii) zelfs moest er al enig geloof gehecht worden aan zijn verklaring als zou de taliban het vooral op hem gemunt hebben omdat ze vreesden dat hij de toenmalige overheid zou vervoegen om op die manier wraak op hen te nemen, *in casu quod non*, hij dan nog geen enkele vrees aannemelijk maakt, aangezien de toenmalige overheid niet meer bestaat nadat de taliban de macht in het ganse land heeft overgenomen en hij bijgevolg logischerwijze geen belangrijk

doelwit meer voor hen is, en (xiv) de documenten die hij heeft neergelegd niet bij machte zijn om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban. Hij verklaart dat hij problemen kreeg met de taliban omwille van het werk van zijn broer N. bij het Afghaans nationaal leger. Op een keer zou zijn broer, die verlof had en reeds enkele dagen thuis verbleef, 's nachts in de tuin zijn meegenomen door enkele talibanleden. De volgende ochtend zou verzoeker door zijn moeder naar het huis van zijn tante langs vaderszijde gestuurd zijn en daar een nacht gebleven zijn. Die nacht zouden de taliban bij verzoeker thuis langsgekomen zijn en aan zijn moeder gezegd hebben dat N. ontsnapt was en gevraagd hebben naar N. en verzoeker. De taliban zouden verzoeker gezocht hebben uit vrees dat hij de overheid zou vervoegen zodat hij wraak kon nemen op hen voor de ontvoering van zijn broer. Omdat de taliban verzoeker wilden ontvoeren, zou zijn moeder besloten hebben dat hij het land moest verlaten. Na verzoekers vertrek zouden de taliban, nadat zij de macht in Afghanistan overnamen, nog eens bij hem thuis zijn langsgekomen en naar hem gevraagd hebben, waarop zijn moeder zou hebben aangegeven dat zij N. en verzoeker meegenomen hadden. Vervolgens zou verzoekers familie geen problemen meer gekend hebben met de taliban.

De Raad dient na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en zijn vrees om door de taliban bij terugkeer te zullen worden gedood geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verklaringen blijk geeft van een uiterst gebrekkige kennis van het werk van zijn broer N. bij het nationale leger, wat volgens hem nochtans ten grondslag zou hebben gelegen aan zijn persoonlijke problemen met de taliban. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld:

“Zo denkt u dat hij zes jaar of misschien meer dan zes jaar voor het nationale leger heeft gewerkt (CGVS, p. 11). Wat zijn rang was, waar hij precies gestationeerd was, welk wapen hij had en wat zijn taken waren weet u niet. Dat u dit allemaal niet weet is zeer onlogisch aangezien u verklaarde dat hij in hetzelfde huis als u woonde (CGVS, p. 12). U weet evenmin wie zijn commandant was (CGVS, p.21). Er kan nochtans verwacht worden dat over dit soort zaken gesproken zou worden wanneer uw broer thuis was. Redelijkerwijze kan men veronderstellen dat het werk van uw broer, gezien de toenmalige volatiele veiligheidssituatie in een land zoals Afghanistan, toch een onderwerp is dat meermaals aan bod zou komen. Zo verklaarde u zelf dat N(...) over zijn werk sprak met uw moeder en zijn vrouw, uw schoonzus, waardoor u zeker de mogelijkheid had om extra informatie over zijn werk te verkrijgen (CGVS, p. 12). Dat u geen interesse vertoonde in het werk van uw broer is trouwens weinig logisch aangezien uzelf geen bezigheden had in Afghanistan. Zo werkte u niet en u ging sinds de zesde graad niet langer naar school (CGVS, p. 8). Het spreekt bijgevolg voor zich dat u meer dan voldoende tijd had om te spreken met uw broer wanneer hij thuis was. Het zou ook niet onlogisch zijn mocht u met hem gesproken hebben over zijn job omdat dit werk misschien ook wel iets voor u geweest kon zijn. Zo verklaarde u toentertijd zelfs bereid te zijn om het leger te vervoegen zodat u wraak kon nemen op de taliban nadat uw broer verdwenen was (CGVS, p. 18). Dit is eveneens een merkwaardige vaststelling aangezien u eigenlijk niks kon vertellen over de inhoud van het werk.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij nog jong was op het moment van de gebeurtenissen met zijn broer en hij bijgevolg aannemelijk acht *“dat N(...) enkel over zijn werk zou spreken met zijn moeder en echtgenote, die hem als volwassenen beter konden begrijpen”*, wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens de gegevens van zijn administratief dossier reeds volwassen was op het moment van de aangehaalde feiten, daar hij volgens zijn taskara negentien jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan, onmiddellijk volgend op deze feiten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 20). Het grote leeftijdsverschil dat volgens verzoeker tussen hem en zijn broer bestaat dient in dat opzicht dan ook te worden gerelativeerd, te meer verzoeker nog over een kleine broer beschikt die dertien was op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (*Ibid.*, p. 11). Indien het *“uiterst geheime activiteiten”* betreft die zijn broer binnen het nationale leger zou hebben uitgeoefend, kan ten andere niet worden ingezien waarom N. hier wel over zou spreken met zijn moeder en vrouw. Dat verzoeker, die op het moment van de feiten reeds meerderjarig was, in tegenstelling tot zijn moeder en schoonzus het belang van geheimhouding niet kon begrijpen, zoals in het verzoekschrift wordt gesuggereerd, kan geenszins overtuigen. De omstandigheid dat zijn broer slechts om de zes maanden of het jaar naar huis zou zijn gekomen gedurende slechts een aantal dagen, kan verzoekers nagenoeg onbestaande kennis over diens functie en activiteiten in het nationale leger evenmin verklaren. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat zijn broer N. tijdens zijn verlof, afhankelijk van zijn militaire rechten, soms vijftien dagen en soms twintig dagen thuis bleef (*Ibid.*, p. 21). Deze periode blijkt niet dermate kort dat kan worden aangenomen dat het contact tussen verzoeker en zijn broer uiterst beperkt bleef, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert.

Verzoeker kan het vastgestelde gebrek aan kennis over de activiteiten van zijn broer niet eenvoudigweg compenseren door documenten neer te leggen die op zijn broer en diens activiteiten betrekking zouden hebben. Documenten dienen steeds in samenhang met de afgelegde verklaringen te worden beoordeeld en zijn geenszins doorslaggevend indien, zoals *in casu*, wordt vastgesteld dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot de elementen die deze documenten dienen te ondersteunen gebrekkig en vaag zijn. Dit geldt temeer waar het Afghaanse documenten betreft, waarvan de betrouwbaarheid uiterst gering is, zoals blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier en waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, nr. 1, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)). Zelfs indien wordt aangenomen dat de neergelegde bankkaart, ID-kaart en certificaat betrekking hebben op een bestaand persoon die deel uitmaakt of uitgemaakt heeft van het Afghaans nationaal leger, dan nog maakt verzoeker zijn familieband met deze persoon niet concreet aannemelijk (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nrs. 4-6). Zoals aangehaald, is het niet aannemelijk dat verzoeker dermate slecht op de hoogte is van de functie en activiteiten van zijn broer in het leger, temeer hierin de oorzaak zou hebben gelegen van de problemen met de taliban die hij aanhaalt en waarop hij zijn persoonlijke vrees baseert. Uit de foto's, zowel deze neergelegd tijdens de administratieve procedure (*Ibid.*, nr. 7) als deze die werden bijgebracht middels een aanvullende nota neergelegd op 23 oktober 2022 en ter terechtzitting van 24 oktober 2022, kan niets worden afgeleid aangaande de identiteit van de personen die daarop te zien zijn. Zoals de commissaris-

generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, legt verzoeker geen foto's neer waarop hij samen met zijn broer te zien is. Ook de neergelegde fotokopieën van *taskara*'s kunnen verzoekers verwantschap met N. niet aantonen, daar verzoeker op geen enkel moment in de procedure de originelen heeft bijgebracht en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de middels aanvullende nota's bijgebrachte documenten aangaande de verdwijning van N., de toelating om zijn familie te bezoeken en de hernieuwing van zijn contract bij het leger, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor zij niet in overweging worden genomen. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd op 23 oktober 2022 nog aanvoerde dat hij de bijgebrachte documenten in het Pasjtoe niet tijdig kon laten vertalen omdat de vertaler diende te worden gehospitaliseerd en in de dagen voor de zitting geen nieuws gaf, ter staving waarvan hij een e-mail van zijn sociaal assistent voegde (aanvullende nota verzoeker van 23 oktober 2022, stuk 4), reden waarom hem de kans werd geboden alsnog een beëdigde vertaling van de desbetreffende documenten te bekomen en uiterlijk ter zitting van 7 november 2022 neer te leggen, kon de Raad ter zitting van 7 november 2022 slechts vaststellen dat verzoeker dergelijke vertaling niet heeft neergelegd.

De enveloppen waarin de bijgebrachte documenten werden opgestuurd kunnen de feiten waarop verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept niet aantonen en zijn derhalve niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft het profiel van – en zijn familieband met – N. *in concreto* aannemelijk te maken, komt ook de geloofwaardigheid van zijn daarmee onlosmakelijk verbonden relaas op de helling te staan.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas tevens wordt aangetast door volgende elementen:

“Zo is het erg onlogisch dat u bij DVZ, op 3 januari 2021, te verstaan gaf dat er een aanval op uw huis was, uitgevoerd door de taliban, waarbij uw broer opgepakt en meegenomen werd (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Er kwam echter tijdens uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud naar voren dat de taliban uw broer meenamen toen hij in de tuin van jullie huis was (CGVS, p. 16). Van een aanval op uw huis was helemaal geen sprake, dit verklaarde u trouwens zelf ook (CGVS, p. 15). Waarom u aangaf bij DVZ dat er sprake was van een aanval op uw huis is onduidelijk. Er kan immers verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over dergelijke traumatische gebeurtenis. Temeer u ook verklaarde zelf thuis te zijn op dat moment (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 15). Dat u daar niet in slaagt is weinig doorleefd. Bovendien mag het ook vreemd heten dat u niet weet hoeveel personen er in jullie tuin aanwezig waren om uw broer te ontvoeren. Op deze vraag antwoordt u laconiek dat u het niet weet omdat u het niet met uw eigen ogen gezien heeft (CGVS, p.17). Aangezien uw moeder de ontvoering van uw broer wel voor haar ogen zag gebeuren lijkt het echter niet meer dan normaal dat u hier toch geïnformeerd zou naar hebben, al was het maar om een idee te hebben van de door de taliban ingezette mankracht en hoe ze uw broer ontvoerden, u heeft het immers over ‘ze vielen hem allemaal tegelijk aan’. Dat u zo weinig geïnteresseerd blijkt in hoe de ontvoering er juist aan toe ging is zo onwaarschijnlijk dat het afdoet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover.”

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker bij de DVZ aangemaand werd om het kort te houden kan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen niet afdoende verklaren, te meer daar verzoeker zijn verklaringen zoals die genoteerd werden bij de DVZ voor akkoord heeft ondertekend nadat deze hem werden voorgelezen in het Dari en hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding heeft gemaakt van problemen die hij zou hebben ondervonden bij het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven bij de DVZ. Verzoeker bevestigde op het CGVS dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, dat hij er de tolk goed verstond en dat hij er alle essentiële redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming kon weergeven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Van verzoeker mogen coherente en accurate verklaringen worden verwacht, zeker met betrekking tot gebeurtenissen die raken aan de kern van zijn relaas. Het gegeven dat verzoeker zich bij de DVZ diende te beperken tot een kort overzicht van de relevante feiten doet aan deze verwachting geen afbreuk. Het gaat dan ook niet op om louter *post factum* op te werpen dat “verzoekers woordgebruik niet noodzakelijk letterlijk dient te worden genomen”. Verzoeker merkt nog op dat hij dit punt spontaan verduidelijkte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar hij opnieuw stelde dat er een aanval plaatsvond op het huis, om vervolgens uit te leggen dat het eigenlijk niet echt om een aanval ging, maar

dat er een ontvoering in de tuin plaatsvond (*Ibid.*, p. 15). De Raad acht het frappant dat verzoeker op het CGVS initieel opnieuw gewag maakt van een aanval om zich vervolgens te corrigeren, een correctie die hij *nota bene* bij de DVZ niet heeft gemaakt. Verzoekers spontane correctie heft de tegenstrijdigheid met zijn eerdere verklaringen niet op en kan deze evenmin verklaren.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift voorts zijn uitgebreide en concrete verklaringen over het verloop van de ontvoering van zijn broer, zoals hij dit beleefde vanuit zijn eigen perspectief, en meent dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet alle details van de ontvoering kent *“gelet op het feit dat dit hem enkel op indirecte wijze kon verteld worden”* en dat hierbij rekening dient te worden gehouden met *“de beperkte communicatie over dergelijke dingen binnen Afghaanse families”*. Deze uitleg is allerminst afdoend ter verklaring of verschoning van verzoekers onwetendheid wat betreft het aantal talibanleden dat zou betrokken zijn geweest bij de ontvoering van zijn broer. De Raad herhaalt en benadrukt dat de betrokken feiten de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen en dat hij hieraan een persoonlijke vrees voor vervolging verbindt, zodat van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd bij zijn familie. Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt verzoeker op het moment van deze feiten niet dermate jong te zijn geweest dat kan worden aangenomen dat hij hierover bewust in het ongewisse gelaten zou zijn. Ook de vage verwijzing naar de Afghaanse cultuur en de algemene bewering dat daarin *“niet openlijk over dergelijke dingen gecommuniceerd wordt en ouders hun kinderen steeds proberen te beschermen door de ernst van bepaalde gebeurtenissen achter te houden”* is niet afdoend gelet op het actuele belang van deze informatie in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verder overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker er niet in geslaagd is duidelijk te maken waarom hij de ochtend na de verdwijning van zijn broer naar het huis van zijn tante langs vaderzijde werd gestuurd. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe:

“Zo bent u er niet in geslaagd om een eenduidig en logisch antwoord te geven op de vraag waarom u naar uw tante gestuurd werd. Zo verklaarde u eerst dat u naar uw tante gestuurd werd zodat uw moeder in de tussentijd kon ontdekken wie uw broer N(...) meegenomen had (CGVS, p. 17). Kort erna sprak u zichzelf tegen door aan te geven dat het zeer duidelijk was wie uw broer meegenomen had, namelijk de taliban. Zo werkte uw broer voor de overheid en verder hadden jullie geen vijandigheden met dorpelingen (CGVS, p. 18). Dat u dus naar uw tante gestuurd werd zodat uw moeder kon achterhalen wie uw broer meegenomen had is strijdig met uw eerdere verklaring. Later, toen u nogmaals gevraagd werd waarom u naar uw tante gestuurd werd, gaf u te verstaan dat u van uw moeder bij uw tante moest blijven. Dit omdat uw broer de volgende dag ging terugkomen en zou vertellen door wie hij meegenomen was – alweer een uiterst vreemde verklaring- ; als hij niet terugkwam ging u moeten blijven leven in het huis van uw tante (CGVS, p. 18). Dat deze verklaring van u weerom weinig steek houdt hoeft geen betoog. Zo is het nog steeds volstrekt onduidelijk waarom u werkelijk naar uw tante moest gaan. Uw al dan niet aanwezigheid thuis ging toch geen impact hebben op de keuze van uw broer om al dan niet terug te keren naar huis. Hoe kon uw moeder trouwens weten dat N(...) de volgende dag ging terugkeren. Op dat moment was er namelijk nog geen enkele indicatie dat N(...) was kunnen ontsnappen. Uw verklaringen zijn bijzonder warrig op dat punt. Dat u niet thuis was maar bij uw tante verbleef bleek een gelukkig toeval te zijn aangezien de taliban die ene nacht bij u thuis langskwamen en op zoek waren naar u (CGVS, p. 15). Temeer er op voorhand ook geen duidelijk reden was om te vermoeden dat de taliban ook achter u zouden aankomen. Zo vormde u geen enkele bedreiging voor hen. U was namelijk werkloos en spendeerde uw dagen gewoon thuis in Afghanistan (CGVS, p. 8). Dat u er niet in slaagt duidelijk uiteen te zetten waarom u naar uw tante gestuurd werd is erg weinig doorleefd. Voorgaande vaststelling doet vermoeden dat de feiten niet gelopen zijn zoals u ze beschrijft.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verduidelijkt dat zijn familie op het moment dat zijn broer ontvoerd werd niet met zekerheid wist wie erachter zat, maar dat zij geen andere vijanden hadden en dat dus hoogstwaarschijnlijk de taliban hiervoor verantwoordelijk waren, blijft hij in gebreke te verduidelijken op welke wijze zijn moeder hierover dan zekerheid zou trachten te bekomen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat als zijn broer de volgende dag zou terugkomen, hij hen zou vertellen *“of hij meegenomen was door de taliban of door gewone burgers”* (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Deze verklaring houdt vooreerst geen steek indien het reeds duidelijk was dat zijn broer door de taliban werd meegenomen omwille van zijn werk voor de overheid. De nuancering (*post factum*) dat verzoekers familie niet zeker was dat de taliban verantwoordelijk waren voor de ontvoering van zijn broer wijzigt niets aan het feit dat er geen aanwijzingen waren van het tegendeel. Evenmin waren er duidelijke indicaties dat de taliban ook achter verzoeker zouden aankomen. Dat de taliban, die er niet voor terugdeinzen om een dienstdoend lid van het Afghaans nationaal leger thuis te ontvoeren, diens werkloze broer als een bedreiging zouden aanzien omdat die zich wel eens zou willen

wreken, kan niet overtuigen. Bovendien hield verzoekers familie er klaarblijkelijk nog rekening mee dat verzoekers broer de volgende dag zou terugkomen. Waarom verzoeker dan meteen na de ontvoering van zijn broer in afwachting van diens terugkeer naar zijn tante moest worden gestuurd, is in het licht van de gegeven omstandigheden geheel niet duidelijk.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekers vader geen enkele keer naar voren komt in verzoekers relaas en motiveert hij hierover op goede gronden als volgt:

“Zo werd uw vader blijkbaar niet betrokken bij het probleem. Het was uw moeder die alles deed en besloot wat er moest gebeuren. Dit alles is echter zeer ongewoon binnen de patriarchale samenleving in Afghanistan. Er kan immers verwacht worden dat uw vader de eerste zou zijn die ingelicht wordt wanneer uw broer N(...) ontvoerd werd. Dat u er echter niet aan dacht om uw vader in te lichten over de ontvoering van uw broer raakt kant noch wal (CGVS, p. 17). U zag uw vader de laatste keer toen hij de avond voor de ontvoering van uw broer naar uw paternale oom ging. Dat u uw vader ook niet meer gezien hebt voor uw vertrek houdt eveneens weinig steek (CGVS, p. 17). Dat u op een dergelijke korte tijd uw vertrek kon regelen is eveneens weinig overtuigend. Dat uw moeder, en dus niet uw vader, de malik ingelicht had na uw vertrek is weerom onlogisch (CGVS, p. 19). Opnieuw kan verwacht worden dat zoiets zou gebeuren door de man in de Afghaanse samenleving, zijnde uw vader. Bovendien dient uw vader toch ook te weten gekomen zijn wat er allemaal gebeurd was in de tijd dat hij bij uw maternale oom zat. Dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader echt geen enkele rol van betekenis speelde, noch voor en noch na uw vertrek, past niet binnen de door u geschetste context. Temeer bleek dat uw vader nog leefde en actief was als landbouwer wat erop wijst dat hij mentaal en fysiek nog in staat was om wel degelijk een rol van betekenis te spelen (CGVS, p. 10, 11). Het houdt ook weinig steek dat de taliban nooit met uw vader gesproken hebben (CGVS, p. 19). Dat de taliban wel met uw moeder spraken toen ze, na de overname van Afghanistan, langskwamen bij u thuis is weinig aannemelijk (CGVS, p. 19). Er kan verwacht worden dat de taliban zouden spreken met uw vader en niet met een vrouw, iemand die wellicht als minder aanspreekbaar gezien wordt door hen in de Afghaanse maatschappij. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat uw verklaringen niet passen binnen de door u geschetste context wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.”

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst te hebben verklaard dat zijn vader op het moment van de gebeurtenissen afwezig was omdat hij een familielid ging bezoeken en hekelt dat hier niet op doorgevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor hij niet de kans zou hebben gehad om hier een bevredigende verklaring voor te geven, gaat hij voorbij aan de kern van bovenstaande kritiek van de commissaris-generaal, met name dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader in het geheel niet betrokken werd bij de voorgehouden problemen, noch toen die plaatsvonden noch in de nasleep daarvan. Verzoeker blijft in gebreke hier een aannemelijke verklaring of uitleg voor te bieden.

Wat de actualiteit van verzoekers vrees betreft, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing nog terecht op dat de toenmalige Afghaanse overheid niet meer bestaat, aangezien de taliban de macht in het ganse land hebben overgenomen en verzoeker bijgevolg geen belangrijk doelwit meer voor hen vormt, indien zij het voorheen daadwerkelijk op hem zouden hebben gemunt uit vrees dat hij de toenmalige overheid zou vervoegen om op die manier wraak te nemen op hen. Verzoeker beaamt dit, doch repliceert dat dit niet wegneemt dat zijn broer lid was van het nationaal leger en strijd voerde tegen de taliban. Hij stelt dat, ook al zou hij de voormalige overheid niet kunnen vervoegen omdat deze niet meer bestaat, hij ook op persoonlijke wijze wraak zou kunnen nemen op de taliban en de taliban hem ook louter omwille van de activiteiten van zijn broer zouden kunnen viseren. Nog daargelaten dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker het beweerde profiel van zijn broer niet aannemelijk maakt, kan worden verwacht dat behalve verzoeker ook zijn familie door de taliban zou worden gevisieerd omwille de vroegere activiteiten van zijn broer, wat evenwel niet het geval blijkt te zijn. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Dat uw familie na uw vertrek nog maar één keer benaderd werd door de taliban is een merkwaardige vaststelling. Uw familie stelt het momenteel zelfs goed (CGVS, p.14). Zo kan er eerst en vooral verwacht worden, mochten de door u verklaarde feiten overeenstemmen met de werkelijkheid, dat de taliban niet gedurende een lange periode zouden wachten, met name tot na de val van de toenmalige overheid om opnieuw langs te komen bij u thuis (CGVS, p. 19). Zo was het blijkbaar geen probleem voor de taliban om tweemaal langs te komen bij u thuis op twee dagen tijd (CGVS, p. 18). (...) Dat de taliban bijna één jaar gewacht zouden hebben, tot de overname van Afghanistan in augustus 2021, om opnieuw langs te komen bij u thuis is bijgevolg weinig aannemelijk. Zo kreeg u wel heel erg veel tijd om uw vertrek geregeld te krijgen, of om het leger te vervoegen mocht u dat gewenst hebben (CGVS, p. 18). Dat uw familie verder ook geen problemen meer gekend heeft is ook enigszins onlogisch gelet op het beweerde profiel van uw broer en het feit dat u bent kunnen ontkomen van de taliban (CGVS, p. 19). Er kan immers verwacht

worden dat uw familie onder de negatieve aandacht van de taliban zouden staan gelet op de voorgeschiedenis die er is tussen uw familie en de taliban. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker laat bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, geheel ongemoeid en doet er dan ook geen afbreuk aan. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot op heden door de taliban wordt gevisieerd omdat hij mogelijks wraak zou willen nemen voor de ontvoering van zijn broer, dan wel omwille van de vroegere activiteiten van zijn broer als lid van het nationaal leger, zo aan deze ontvoering en dit profiel al enig geloof zou mogen worden gehecht, *quod non*.

De Raad merkt op dat ook volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing door verzoeker onverlet worden gelaten:

"Volledigheidshalve moet u er op gewezen worden dat u er evenmin in geslaagd bent om een duidelijk zicht te bieden op uw leven in Afghanistan. Zo verklaarde u negentien jaar te zijn toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 18). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud nooit gewerkt te hebben in Afghanistan wat an sich al zeer onlogisch is. Zo ging u al niet meer naar school sinds de zesde graad waarna u werkloos was. Dat u echter hele dagen thuis bleef en uw dagen spendeerde door te slapen en met andere kinderen te spelen op straat is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 8). Er kan immers verwacht worden dat u mee zou helpen met het ondersteunen van uw familie toen u niet langer naar school ging. U verklaarde trouwens bij de DVZ dat u af en toe werkte in een steengroeve (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 12). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring tegenstrijdig is met uw bewering nooit gewerkt te hebben in Afghanistan. Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u verklaarde dit nooit gezegd te hebben (CGVS, p. 9). Het spreekt echter voor zich dat deze verklaring niet aanvaard kan worden als afdoende aangezien u ondertekend hebt dat uw vermelde inlichtingen oprecht waren (Administratief dossier – Verklaring DVZ, laatste pagina). Het is volstrekt onduidelijk waarom u over dergelijk iets zou liegen. Niettemin dient gesteld te worden dat deze vaststelling uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt.

(...)

Tot slot dient aangestipt te worden dat u verklaarde nooit eerder asiel gevraagd te hebben voor uw komst naar België (CGVS, p. 6). Er werd echter vastgesteld aan het begin van uw asielprocedure dat u maar liefst driemaal een VIB ingediend had voor uw komst naar België. Dit gebeurde in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk (Administratief dossier). Dat u daar telkens met de noorderzon vertrokken bent is echter weinig ernstig te noemen. Er kan immers verwacht worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land en de asielprocedure daar volledig doorlopen wordt. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers advocaat wees er aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog op dat verzoeker al een hele tijd geleden vertrokken is uit Afghanistan en stelde dat rekening moet worden gehouden met zijn zogenaamde 'verwestering'. Volgens verzoekers advocaat blijkt uit beschikbare informatie dat personen die jarenlang buiten Afghanistan en meer bepaald in Europa hebben geleefd meteen geïdentificeerd worden als verwesterd en gevisieerd worden door de taliban. De advocaat meende dat behalve het feit dat verzoeker een Facebookaccount heeft er nog andere elementen zijn die duiden op verwestering in verzoekers hoofde. Hoe jonger iemand is, hoe meer risico die zou lopen om geïdentificeerd te worden als verwesterd *"omdat ze een groter aanpassingsvermogen hebben"* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23).

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 23 februari 2022 zelf geen vrees voor

vervolging omwille van zijn verblijf in en terugkeer uit Europa kenbaar heeft gemaakt en dat hij toen geen melding maakte van andere redenen die zijn terugkeer naar Afghanistan verhinderen behalve zijn vermeende problemen met de taliban (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift alsnog aanvoert een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van een (toegeschreven) verwestering als gevolg van zijn verblijf in België en Europa, wijst de Raad op het volgende.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende

dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtje-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te

sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij

in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan reeds twee jaar geleden verlaten heeft en sindsdien in contact is gekomen met zeer verschillende waarden en gebruiken, zowel onderweg naar België als in België zelf. Verder is verzoeker van mening dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake is van concrete elementen die maken dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd en aldus dreigt te worden vervolgd. Hij merkt op dat hem hierover geen vragen werden gesteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij dus niet de kans kreeg deze elementen kenbaar te maken, zodat hem niet kan worden verweten dat hij niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Hij voert, onder verwijzing naar de gevoegde loonfiches (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), aan dat hij werk gevonden heeft in België en meent dat hij zich hierdoor sterk geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij. Verzoeker geeft aan zeer gehecht te zijn aan de vrijheid die er in België bestaat en dat hij zich onmogelijk zou kunnen aanpassen aan de restrictieve tradities in het Afghanistan van vandaag. Verzoeker voert verder aan dat zijn herkomst uit een ruraal, conservatief gebied niet wordt betwist en meent dat het risico omwille van verwestering hierdoor nog wordt verhoogd. Hij besluit dat *in concreto* is aangetoond dat hij *“na een verblijf van een significant lange periode in België, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als ‘verwesterd’ beschouwd te worden”*.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoekers advocaat aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft opgemerkt dat het risico om als verwesterd te worden beschouwd diende te worden onderzocht doch dat verzoeker hierover geen vragen werden gesteld, zoals wordt herhaald in het verzoekschrift, niet wegneemt dat verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift of een aanvullende nota relevante elementen onder de aandacht te brengen van de Raad, die in onderhavige procedure over volheid van rechtsmacht beschikt.

Verzoeker blijft evenwel in gebreke concrete elementen voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde *taskara* blijkt dat hij reeds meerderjarig was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, alwaar hij aldus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. De duur van zijn verblijf in België is ook niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring nog contact te houden met zijn familie aldaar (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Verzoeker wijst verder op werk dat hij in België heeft uitgevoerd en de loonfiches die hij ter staving hiervan bijbrengt. Louter op basis van de beperkte duur van deze tewerkstelling zoals die blijkt uit de gevoegde loonfiches, met name enkele weken in mei en juni 2022, kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich sterk geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij. Verzoeker stelt via zijn werk in contact te zijn gekomen met verschillende culturen en nationaliteiten, wat hem zou hebben toegelaten *“om nieuwe levensvisies te ontdekken en zijn eigen persoonlijkheid en ideeën te ontwikkelen”*, doch hij laat na deze beweringen verder uit te werken of hier enig bewijs van bij te brengen. Verzoeker verwijst voor het overige slechts naar zijn vermeende herkomst uit een ruraal, conservatief gebied en zijn sterke aanpassing aan de ‘Westerse’ waarden, cultuur en samenleving, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich opnieuw aan te passen aan de restrictieve tradities van het Afghanistan van vandaag en loopt naar eigen zeggen het risico dat dit onmiddellijk zal worden opgemerkt en hij door de lokale gemeenschap en de (lokale) taliban als verwesterd zal worden beschouwd. Met een dergelijk summier en niet onderbouwd betoog maakt

verzoeker, die nog geen twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgemaakt, niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Wat betreft verzoekers Facebookaccount waarnaar zijn advocaat op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verwees, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger aangehaalde informatie, waaruit niet blijkt dat Afghanen omwille van het loutere feit dat zij actief zijn op sociale media het risico lopen om door de taliban te worden geïsoleerd bij terugkeer en de vaststelling *in casu* dat verzoeker niet aanvoert, laat staan aantoonbaar, berichten te hebben gepost die kritisch zijn ten aanzien van de taliban en hem daardoor in de problemen zouden kunnen brengen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier van de taliban is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “verwesterd” te worden beschouwd. Verzoeker voert weliswaar tevens een betoog waarmee hij kritiek uitoefent op de gehanteerde landeninformatie, dewelke hij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, doch de Raad wijst erop dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban als gevolg van het vermeende profiel van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming

(heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt

door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn

controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Waar verzoeker ook in dezen argumenteert dat de gehanteerde landeninformatie nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat ook in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en

'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kapisa kende ACLED geoprecisie 3 toe aan veertien incidenten in de verslagperiode. Het gaat om clashes tussen verzetsgroepen en de taliban, aanvallen van verzetsgroepen of onbekenden op leden, voertuigen en voorzieningen van de taliban (*battles*), een raketaanval van het NRF op de taliban (*explosions/remote violence*) en een vrouw die door de taliban gedood werd nadat zij had verklaard dat een talibancommandant haar had proberen aan te randen (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kapisa. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022, dat volgens hem nog steeds algemeen op zijn situatie van toepassing is, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT